

NIK ZURI ON RAMON ARTOLA

Bururatzian euskaldun on bat
berotutzentzait odola,
nere barrena bada išillik
eziñ dagola iñola;
bitarte ontan oroitutzen naiz
gizon prestu bat Artola,
nere gisara maite duena
Gernikan dagon arbola.

Argi apur bat Jaungoikoari
barrendik diyot eskatzen,
asi nediyeñ albadinbadet
Artola zeindan esaten;
lanikan asko Euskal-erriyan
beste seme bat topatzen
Ama euskera onek bezela
oteduena mintzatzen.

Bertsuetako izugarriya,
ipua sortzen obia,
alde danetan artakua da,
biotzez oso noblia;
lagun artian ezda esanik
guzientzako maitia,
au degu bada mundu onetan
euskaldun paregabia.

Gauza zallikan ezda onentzat
naiz lore eta pistiyak,
baldiñ bersorik ipintzen badu
jarriko ditu guziyak;
egaztiyakiñ ezda esanik
aundi yak eta chikiyak,
fruta, arbolak, landare gazte,
zelaicho ta iturriyak.

Ondo dakite zeñdan Artola
nik orla esan gaberik,
oraiñ artian ezda sortu
beste bat paretzekorik;
eziñ liteke bada iñola
ez artu ontan dudarik,
mundu onetan jaioko dala
bat eramango diyonik.

Agur zuri On Ramon Artola
agur bañan gero arte,
orañdikan bai bertso batzuek
irakurri nai nituke;
beste gauza bat oso barrendik
oraiñ esan nainizuke,
zu bezelako gizon abillak
betiko biar luteke.

CAYETANO SANCHEZ.

